

Maszat, az elrabolt kiscica

Holly Webb

HOLLY WEBB

MASZAT,
AZ ELRABOLT
KISCICA

Könyvmolyképző Kiadó

Szeged, 2013

Robinnak

Első fejezet

Füttyszó hasított a levegőbe.

– Ben Williams és Rob Ford! Most azonnal gyertek le onnan!

Olivia felkapta a fejét, majd hangosan felnyögött. Mrs. Mackintosh hangja olyan erővel harsogott, mintha egyenesen a kislány fülébe kiabált volna, jóllehet a játszótér túlsó oldalán állt.

– Vajon mi a csodát műveltek már megint a fiúk?
– kérdezte Olivia barátnője, Lucie.

– Szokás szerint valami szörnyű csínyt – mormolta a kislány, miközben átszaladtak a játszótéren, hogy megnézzék, mi történt. Olivia bátyja, Ben mindig bajba keveredett az iskolában – ami nem volt igazságos, mert így a tanárok mind vagy azt gondolták, hogy Olivia is éppolyan rosszcsont, vagy azt, hogy a kislánynak meg kellene fékeznie a bátyját. Mintha Ben valaha is hajlandó lett volna hallgatni a *húgára*. A barátja, Rob pedig még nála is sokkal nagyobb csibész volt.

– Óriási szerencsétek van, hogy nem törtétek ki a nyakatokat! – hallották a lányok Mrs. Mackintosh dühös szavait. – Micsoda ostobaság!

– A játszótér használati szabályzatában nem szerepel, hogy nem egyensúlyozhatunk végig a kerítés tetején, Mrs. Mackintosh – jegyezte meg Ben igen ártatlanul, a falra kifüggesztett plakátra mutatva.

– Csak mert előttetek, Ben, soha senkinek még eszébe sem jutott ilyen örültség! – csattant fel az igazgatónő. – Fel kell vezetnünk egy újabb pontot a

szabályok közé, miszerint bármiféle ostoba ötlet jut is eszetekbe legközelebb, az szigorúan tilos! A szabadfoglalkozásnak számotokra ezennel vége. Menjetek be, és mondjátok meg Mrs. Beale-nek, hogy segítetek neki a székek felállításában a ma délutáni iskolagyűlésre!

Ben vidáman Olivára kacsintott, miközben Robbal az oldalán elsétált előtte az előcsarnok irányába. Egyáltalán nem úgy festett, mint aki bánja, hogy megszidták.

Olivia felsóhajtott, mire Lucie együtt érzően rámosolygott. – Ez valószínűleg még mindig jobb, mint ha az ember bátyja maga a tökély. Akkor folyton azt kérdegetné mindenki, miért nem hasonlítasz rá jobban.

– Talán igazad van – sóhajtott fel Olivia ismét, berúgva egy kisebb levélkupacba. – De már alig várom, hogy jövőre középiskolába menjen!

– Mellesleg Mrs. Beale beszámolt nekem, mi történt az ebédszünetben. – Anya szigorú tekintettel méregette Bent. Részmunkaidős asszisztensként dolgozott Olivia és Ben iskolájában.

Ben sértett arckifejezéssel lengette a villájára tűzött spagettit. – Szörnyű igazságtalanság! Soha senki nem figyelmeztetett minket, hogy nem sétálhatunk a kerítésen.

– Időnként megfordul a fejemben, hogy téged és Robot talán egyszerűen a cirkuszba kellene küldelnünk. – Apa igyekezett dühösnek látszani, de Olivia észrevette, hogy titokban mosolyog.

– Kiváló ötlet! Nincs több sulis! – vigyorgott Ben.

– Egyáltalán nem volt ügyes húzás, Ben. – Anya továbbra is a homlokát ráncolta. – Hajlok rá, hogy el se újságoljam a különleges hírt, amelyet ma estére tartogattam.

Olivia kíváncsian felkapta a fejét. – Mi az? Kérlek, anya, ne légy gonosz!

Anyukája mosolyogva a mennyezetre tekintett, miközben Olivia és Ben együtt könyörgött, hogy árulja el a titkot.

– Jól van! Jól van! Emlékeztek még, hogy nemrégiben bedobtak a postaládába egy szórólapot a Macskamentő Központtól?

Olivia lelkesen bólogatott. – Tele fényképekkel azokról a macskákról, amelyeknek már sikerült új otthont találniuk. Gyönyörű szép cicák voltak! Bárcsak nekünk is lehetne egy! A szórólapon az állt, hogy folyamatosan keresnek új gazdikát az elhagyott állatok számára.

Anyja elmosolyodott. – Tudom, Olivia... napokig másról sem beszéltél. Nos, apával végül megvitattuk a dolgot, és úgy döntöttünk, hogy talán elég idősök vagytok már, hogy saját kis házi kedvencetek lehessen.

– Tényleg? – Olivianak még a lélegzete is elakadt.
– Befogadunk egy cicát?

– Én inkább kutyát szeretnék, anya – vetette közbe Ben. – A kutyák sokkal mókásabbak.

Anya azonban a fejét rázta. – Nem. Apa egész nap dolgozik, ti ketten iskolában vagytok, ahogyan én is, egy héten háromszor. Egy kutya nagyon magányos volna nálunk.

Ben mély sóhajjal bólintott, így hát anya gyorsan folytatta. – Ma délelőtt felhívtam a Macskamentő Központot. Azt mondták, hogy most éppen vannak kiscicáik, akik máris elég nagyok, hogy új otthonba kerülhessenek.

Olivia felugrott, kis híján az ölébe borítva az egész tányér spagettit. – Induljunk!

– Livvy, ülj le! – nevetett az anyukája. – A Központ most nincs nyitva. Különben is, mielőtt egyáltalán odamehetnénk, hogy kiválasszunk egy cicát, előbb még meglátogat minket valaki a Macskamentőtől. Ellenőrizni akarják, hogy valóban megfelelő gazdik leszünk-e.

A kislány visszahuppant a székére, és aggodalmasan pislogott az anyukájára. – Megfelelő? Ez meg mit jelent? Rengeteget kell tudnunk a macskákról? Én még alig tudok valamit. De nagyon sok könyvem van róluk, és az interneten is utánanézhethünk...

– Nyugalom! Lassíts egy kicsit! – Apa megveregette Olivia vállát. – Semmi baj. Csak arra lesznek kíváncsiak, hogy forgalmas utcán lakunk-e. És hajlandók vagyunk-e felszerelni egy macskaajtót a bejáratra. Mindenféle ilyesmire.

– És vannak-e olyan gyerekeink, akik nem tudják, hogyan kell bánni egy macskával – tette hozzá anya,

komor pillantását Benre szegezve. – Egy hölgy ma este meglátogat minket a Központtól. Meg kell mutatnunk neki, hogy *értelmes* emberek vagyunk, Benjamin Williams.

Ben morcosan elhúzta a száját, mire Olivia gyanakvó pillantást vetett rá. A bátyja egyszerűen képtelen volt normálisan viselkedni. Igazság szerint Ben volt a legkevésbé megfontolt ember, akivel a kislány valaha is találkozott.

Mégis hogyan győzhetnék meg a Macskamentő Központot, hogy megfelelő otthont tudnak nyújtani egy kiscicának?

– Neked adom a heti zsebpénzemet – ajánlotta fel Olivia kétségbeesve.

Ben meglepetten felvonta a szemöldökét.

– És a szombati édességemet is! De meg kell ígérned, hogy a lehető legrendesebben viselkedsz ma este.

Tulajdonképpen meg sem kell szólalnod. Sőt, a legjobb, ha még csak meg sem moccansz.

Ben látványosan lakatot tett kezével a szájára, és önelégülten vigyorgott. A kislány azonban korántsem volt meggyőződve, hogy bízhat benne.

– Ó, csengettek! Nyissunk ajtót, vagy hagyjuk, hogy anya fogadja a vendéget? – Olivia idegesen összefonta az ujjait. Borzasztóan szeretett volna jó benyomást kelteni.

– Mmmpfl. – Ben fura, rőfögő hangot hallatott, Olivia pedig értetlenül bámult a bátyjára.

Ben vállat vont. – Hát... Te kérted, hogy ne beszéljek.

– Nem úgy gondoltam, hogy inkább hallass idétlen hangokat! Ha a vendég feltesz neked egy kérdést, mondanod kell valamit.

– Valami.

– Rendben. Megtartom a zsebpénzemet. – Olivia dühösen lemasírozott a lépcsőn. Ha Ben ezt most

elrontja, sohasem fog megbocsátani neki. Bátyja halk kuncogással követte.

Anya éppen ajtót nyitott egy barátságos arcú asszonynak, aki a Macskamentők kabátját viselte.

– Jó estét! Debbie vagyok, a Macskamentő Központból.

– Köszönjük, hogy eljött hozzánk! Emma vagyok. A férjem, John. Ők pedig a gyermekeink, Olivia és Ben. – Azzal anya bevezette a vendéget a nappaliba. Olivia és Ben követte őket, ám apukájuk a konyhába indult, hogy feltegye a teavizet.

– Meglehetősen csendes környéknek tűnik. – Debbie feljegyzett valamit a kezében tartott füzetbe. – Kevés autó jár az utcán.

– Sok embernek van errefelé macskája – szólalt meg Olivia reménykedve.

Anyukája felnevetett. – És Olivia mindegyikkel jó barátságban van!

A kislány idegesen a kanapé szélére kuporodott. Ben a karfán üldögélt, és most az egyszer nem úgy festett, mintha valamiféle csintalanságon törné a fejét. Olivia szerencsét kívánva keresztbe tette az ujjait. – Tényleg vannak most kiscicák a Macskamentő Központban? – kérdezte a vendéget kissé félénken.

Debbie bólintott. – Ami azt illeti, két almunk is született. Az egyikben főleg vörös és fehér, a másikban füstszürke kölykök vannak. Mind nagyon aranyosak.

Olivia szeme felragyogott, amint elképzelte magát a kanapén ülve – mint ahogyan most is –, csak éppen egy szürke kiscicával az ölében.

Debbie kérdések egész sorát tette fel. Kíváncsi volt, vajon mennyi időt fog egyedül tölteni a cica, és hogy Olivia édesanyja tisztában van-e azzal, hogy nekik kell majd fizetniük az állatorvosi költségeket? A kislány jól láthatta a listát, ha egy kicsit előrehajolt, és többnyire pipák szerepeltek a kérdések mellett. Remélhetőleg Debbie igent fog mondani!

Amikor Debbie éppen átnyújtott anyának néhány szórólapot a kisállatok biztosításáról és a bolhahairtásról, apa is belépett az ajtón a teával. Körbeadta a csészéket, azután leült a kanapéra, Olivia mellé. Váratlanul nagyon hangos, igencsak udvariatlan zaj hallatszott, és a kislány apukája riadtan felpattant, vérvörös arccal.

Ben kis híján leesett a kanapé karfájáról, úgy kaczagott, Olivia pedig előhúzta a bűnös pukipárnát édesapja háta mögül.

– Ben! – kiáltott fel anya elborzadva.

– Bocsánat! El is felejtettem, hogy ott van – szabadkozott Ben, de egyáltalán nem keltett olyan benyomást, mint aki szégyelli magát.

Olivia a vendégükre pillantott, szemében keserves könnyek égtek. Vajon ha az embernek van egy otromba, udvariatlan bátyja, akkor már le is kell mondania a kiscicáról?

Debbie azonban jókedvűen nevetett. – Már régen nem láttam ilyesmit. A bátyám is folyton ezzel szórakozott. – Azután egyszerre elkomolyodott. – Ám egy kiscica valóban nagy felelősséget jelent. És a családban mindenkinek készen kell állnia, hogy rendesen gondját viselje. – Tekintetét egyenesen Benre szegezte, aki hirtelen zavarba jött.

– Vigyázni fogok a cicára, megígérem – motyogta.

Debbie elégedetten bólintott. – Jól van. – Azzal cirkalmas betűkkel aláírkantotta a nevét a kitöltött papírlapon. – Holnap már be is jöhetnek, hogy kiválasszák a kiscicájukat!